

Pam a pam

Dij, 17/10/2019 per Centre de Pasto...

[El Cim s'acosta](#)

Continuem amb la sèrie d'articles dedicats a les parts de l'Eucaristia. Anteriorment havíem fet una [presentació de les diferents parts](#) i havíem parlat dels [ritus inicials](#). Podeu trobar els enllaços dels articles anteriors i dels materials de consulta utilitzats a l'apartat *Per saber-ne més*.

Tal com vam indicar fa unes setmanes, després del ritus inicials hi ha la Litúrgia de la Paraula (segona part de l'Eucaristia i una de les més importants), que consta de: les lectures del dia i el salm, l'homilia, la professió de fe i la pregària dels fidels. Però, si volem tractar el tema pam a pam, hem de començar per la pregunta que molta gent formula. ¿Per què llegim la Bíblia?

Què diu la història

L'Església, des del principi, ha considerat convenient de llegir els llibres de la Bíblia abans de celebrar el memorial del Senyor en l'Eucaristia. Així ho veiem ben clarament en una de les descripcions més antigues de la missa dominical, la que va fer el filòsof i màrtir sant Justí en el segle II en el capítol 67 de la seva obra *Primera Apologia*:

El dia que en diuen del Sol, se celebra en un mateix indret l'assemblea de tots els qui viuen a ciutat o a la pagesia, i es llegeixen les Memòries dels Apòstols i els escrits dels profetes, fins que el temps ho permet. Quan el lector ha acabat, el president amb un discurs amonesta i exhorta a imitar tan bells exemples. A continuació tots ens posem drets i elevem pregàries. Acabada aquesta pregària, és ofert pa i vi amb aigua [...].

Això vol dir que, ben aviat, en la celebració eucarística, s'hi van ajuntar i fondre dues menes d'actes de culte: el ritu pròpiament eucarístic, provinent del darrer sopar de Crist amb els deixebles, i la celebració de la Paraula, entroncada amb la

reunió de lectures i pregària que els jueus feien cada dissabte a la sinagoga.

I si ens fixem en les Escriptures, trobarem un fragment molt conegut que ja segueix aquesta estructura: els deixebles d'Emaús (Lc 24,13-35). Us convidem a fer-li una lectura!

Què diu la teologia

Abans de la reforma litúrgica duta a terme pel Concili Vaticà II, molts cristians no donaven gaire importància a la Litúrgia de la Paraula. A fi de posar-la en relleu, el Concili Vaticà II va recuperar una expressió que havia estat molt utilitzada en l'Església dels primers segles: en la missa es paren «dues taules», la de la Paraula de Déu i la del Cos i la Sang de Crist, tal com deia, per exemple, sant Hilari de Poitiers, un bisbe del segle IV: «De la taula del Senyor rebem el nostre aliment, el pa de vida, però de la taula de les lectures dominicals prenem l'aliment de la doctrina del Senyor». Cal insistir en el fet que totes dues taules formen una unitat, de tal manera que l'una no pot tenir ple sentit sense l'altra.

Aquí trobem la raó més profunda de la necessitat d'escoltar la Paraula de Déu abans de participar plenament en l'Eucaristia, que és «sagrament de la fe». La fe cristiana no és etèria ni abstracta: és l'adhesió vital a la persona de Crist, ben concreta i real, que, al seu torn, es troba lligada a la història de tot un poble. És una història de salvació, que s'actualitza per a nosaltres cada cop que participem en les celebracions litúrgiques, especialment en l'Eucaristia, memorial viu del Senyor. I com a tal ha de ser celebrada amb alegria.